

РЕШЕНИЕ

№ 4639

гр. София, 04.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 07.11.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Бороджиева
Ана Методиева

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **9058** по описа за **2025** година докладвано от съдия Боряна Бороджиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по касационната жалба на М. С. Д. чрез пълномощник адв. В. против решение № 1897/27.05.2025 г., постановено по нахд № 3450/2024 г. по описа на Софийския районен съд, 18 състав..

С обжалваното съдебно решение СРС е потвърдил Наказателно постановление (НП) № 23-4332-030753/14.12.2023г., издадено от началник група в ОПП-СДВР. С НП на касатора е наложена глоба на основание чл.175, ал.3, пр.1 от ЗДвП размер на 200 лв. и лишаване от право да управлява МПС за 6 месеца за нарушение на чл.140, ал.1 от ЗДвП.

В касационната жалба се излагат оплаквания, че решението е неправилно и необосновано, постановено при нарушение на материалния закон, при допускане на съществени нарушения на процесуалните правила и при неправилно тълкуване на събраните и надлежно приобщени към делото доказателства. Счита, че по делото правилно е установено, че процесният автомобил е бил прехвърлен като собственост на друго лице, с писмен договор с нотариална заверка на подписите, но в следствие не е била извършена от този собственик в срок съответната пререгистрация и въпреки това е потвърдил НП, като съдът не е взел предвид обстоятелството, че наказаното лице не е собственик на автомобила и не е знаел, че МПС е било със служебно прекратена регистрация на осн. чл. 143, ал.15 от ЗДвП, както и това, че неправилно и неточно АНО е отразил, че има качеството на собственик и водач на МПС и че е бил длъжен да познава закона и да предвиди последиците от неизпълнение на задължението си да регистрира автомобила си в двуседмичен срок от неговото придобиване. Наред с това касаторът намира, че по делото не са събрани

доказателства за процедурата по прекратяване на регистрацията на процесното МПС и че той е знаел, че това МПС е с прекратена регистрация, че е бил уведомен от собственика, че регистрацията на автомобила е прекратена служебно. При преценка на субективната страна на соченото административно нарушение, според касатора съдът е следвало да съобрази и разпоредбата на чл. 143, ал.15 от ЗДвП, съгласно която служебното прекратяване на регистрацията настъпва автоматично, ако новият собственик не изпълни задължението си в двумесечен срок да пререгистрира автомобила. За тези действия на контролните органи собственикът не се уведомява, като в случая задължението е за последния. В случая касаторът бил само водач на МПС и за него няма задължение да регистрира МПС, както и да знае за това задължение. Не било доказано, че е уведомен или че е знаел по друг начин за тази прекратена регистрация. Безспорно е установено по делото, че не е собственик - предишен или настоящ на автомобила, поради което смята, че не е осъществил от субективна страна състава на посоченото от АНО по чл. 140, ал.1 от ЗДвП административно нарушение. В съдебно заседание чрез адвокат В. поддържа жалбата, иска съдът да отмени решението на СРС и издаденото наказателно постановление, поради несъобразяване на разпоредбата на чл.143, ал.15 от ЗДвП, че не е собственик, а само водач на МПС, без задължения да регистрира това МПС и не е знаел за това задължение, не е уведомен и не е знаел за тази прекратена регистрация на МПС. Представя подробни съображения и в писмени бележки Претендира разноси съгласно списък.

Ответникът по касация началник група в ОПП-СДВР в писмени бележки излага подробни съображения за неоснователност на жалбата и законосъобразност на НП. Претендира отхвърляне на жалбата и присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското такова.

Представителят на СГП прокурор В. моли съдът да остави в сила решението на СРС като правилно и законосъобразно.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, XIX касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл.218 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна.

Касационната жалба е подадена в законоустановения срок от активно легитимирано лице срещу акт, който подлежи на оспорване, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

От фактическа страна районният съд е приел за установено, че на посочената дата и място жалбоподателят е управлявал посочения товарен автомобил, собственост на друго лице, за което МПС при справка в съответните регистри на ответника се установява, че е със служебно прекратена регистрация поради неизпълнение на задължението за пререгистриране на автомобила от новия собственик. Установил е също и че процесният автомобил е бил прехвърлен като собственост на лице, различно от нарушителя, с писмен договор с нотариална заверка на подписите, а жалбоподателят е придобил фактическата власт върху превозното средство посредством уговорка с друго лице, което е притежавало тази власт по-рано. Отбелязал е и издадените и влезли в сила НП за нарушаване на правилата за движението по пътищата от наказаното лице, като последно такова НП било влязло в сила през 2013 г.

От правна страна въззивният съд е установил компетентност на актосъставителя за съставяне на АУАН и на наказващия орган за издаване на НП по ЗДвП съгласно представена заповед на министъра на вътрешните работи. Счел е, че материалният закон е приложен правилно относно самото наличие на основание за санкциониране, а по отношение на вината е приел, че същата е под формата на непредпазливост, тъй като Д. е могъл да се запознае с документацията за автомобила от собственика и да провери от собственик ли получава автомобила за управление и

същият пререгистрирал ли е автомобила, като по силата на чл. 143, ал. 15 от ЗДвП дерегистрацията на превозното средство само се оповестява, няма изискване за уведомяване. Наказанието е намерил за съответни и предвид, че са от вид и размер, които съответстват на законовия минимум ги е приел за пропорционални. Намерил е и, че липсват съществени нарушения на процесуалните правила. При тези правни изводи, е потвърдил НП. Решението е неправилно.

Съгласно визираната като нарушена разпоредба на чл.140, ал.1 от ЗДвП по пътищата, отворени за обществено ползване, се допускат само моторни превозни средства и ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места. Санкцията за нарушаване на тези изисквания и състав на нарушението е предвиден в чл. 175, ал. 3 ЗДвП, съгласно която разпоредба, посочена и в НП, се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 6 до 12 месеца и с глоба от 200 до 500 лв. водач, който управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер (редакция към датата на нарушението).

В разпоредбата на чл. 143, ал. 15 ЗДвП е предвидено, че служебно, с отбелязване в автоматизираната информационна система, се прекратява регистрацията на регистрирано пътно превозно средство на собственик, който в двумесечен срок от придобиването не изпълни задължението си да регистрира превозното средство. Съгласно чл. 18б, ал. 1, т. 10 от Наредба № I-45 от 24 март 2000 г. за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства), прекратяване на регистрацията по чл. 18, ал. 1, т. 2 се извършва: по чл. 143, ал. 15 ЗДвП на регистрирано пътно превозно средство на собственик, който в двумесечен срок от придобиването не изпълни задължението си да регистрира превозното средство.

В случая от обективна страна е безспорно, че касаторът М. С. Д. е управлявал автомобил, който е бил със служебно прекратена регистрация, заради неизпълнение на задължението по чл.143, ал.15 от закона.

Не се установява обаче Д. да е собственикът на автомобила и съответно да е знаел за служебно извършеното прекратяване на регистрацията поради неизпълнение на задължението на собственика. Действително, както посочва СРС, органите на отдел „Пътна полиция“ нямат такова задължение – да уведомяват за служебното дерегистриране на автомобила. Това обаче не означава, а и законът не предвижда презумпция за знание на това обстоятелство (прекратяването на регистрацията) от страна на третите лица, на които е предоставен за ползване превозното средство, какъвто се явява касаторът, предвид липсата на писмен договор с нотариална заверка на подписа за прехвърляне (съгласно събраната информация от ОПП и от нотариус не той е страна по договора за автомобила, посочен в справката). А информацията от автоматизираната информационна система, касаеща регистрацията на автомобилите и съответно служебното ѝ прекратяване, няма данни да е общодостъпна за всички лица. В този смисъл, след като лицето не е носител на задължението за пререгистрация на автомобила като собственик, от него не може да се изисква да се е информирал за прекратената регистрация и че ако не го е сторил и е управлявал автомобила, то е действал виновно, с форма на вината непредпазливост за деянието по чл.140, ал.1 от ЗДвП. Следва да се съобрази и Тълкувателно постановление № 2 от 05.04.2023 г по т. д. № 3/2022 г. на I и II колегия на ВАС и ОСС на НК на ВКС.

За да бъде едно деяние административното нарушение, то следва да е извършено виновно - чл. 6 ЗАНН. Деянието е виновно, когато е извършено умишлено или непредпазливо –чл.7, ал.1 от ЗАНН, а съгласно ал.2 на разпоредбата от ЗАНН непредпазливите деяния не се наказват само в

изрично предвидените случаи, а настоящият не е такъв. Видно от мотивите на постановлението на СРП за отказ да се образува досъдебно производство по пр.пр. № 51725 /23 г. по описа на СРП, приложено по делото, прокурорът е приел, че от установената фактическа обстановка не може да бъде изведен субективният елемент на деянието, а именно знанието на Д., че управлява автомобил, който не е регистриран по надлежния ред, като е счел, че реално той не е могъл да формира умисъл за извършеното от него деяние. След изпращането на преписката на АНО, спорът е дали нарушението – управлението на процесния автомобил с прекратена регистрация, е извършено от страна на М. С. Д. при форма на вината - непредпазливост. Съгласно чл. 11, ал. 3 от НК вр. чл. 11 от ЗАНН деянието е непредпазливо, когато деецът не е предвиждал настъпването на общественоопасните последици, но е бил длъжен и е могъл да ги предвиди, или когато е предвиждал настъпването на тези последици, но не е мислил да ги предотврати.

С оглед установените по делото факти и обстоятелства, необосновани са изводите на районния съд, че е доказана вината на санкционираното лице във формата на непредпазливост. С оглед обстоятелството, че автомобилът е бил с регистрационни табели и самият собственик не е бил уведомен за прекратената регистрация, ответникът като лице, на което превозното средство е предоставено, не само обективно не е могъл, но и не е бил длъжен да знае, че управлява дерегистрирано МПС. Тези обстоятелства изключват непредпазливостта като форма на вината и водят до краен извод за несъстамерност на деянието, респективно за липса на административно нарушение. Като е достигнал до извода, че Д. е действал виновно, бидейки длъжен да провери дали повереният му автомобил не е дерегистриран, СРС е достигнал до неправилен извод за доказване на нарушението от субективна страна. Съответно, неправилен е и крайният решаващ извод, че Д. законосъобразно е санкциониран на основание чл. 175, ал. 3, пр. 1 ЗДвП за нарушение по чл. 140, ал. 1 ЗДвП. Решението и потвърденото наказателно постановление следва да се отменят.

При този изход на спора, основателна се явява и претенцията на процесуалния представител на касатора за присъждане на адвокатско възнаграждение за един адвокат за двете инстанции. Основателно е възражението за прекомерност на ответника по касация предвид, че делото не се отличава с фактическа и правна сложност. Поради това същото следва да бъде редуцирано до минимума, предвиден в чл. 18, ал.2 във връзка с чл.7, ал.2, т. 1 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Воден от изложеното и на основание чл. 221, ал. 2, изр. първо, и чл. 222, ал. 1 АПК вр. чл. 63в ЗАНН, Административен съд София-град, XIX-ти касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 1897/27.05.2025 г., постановено по нахд № 3450/2024 г. по описа на Софийския районен съд, 18 състав и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ наказателно постановление №23-4332-030753 от 14.12.2023 г., издадено от началник група в СДВР, отдел „Пътна полиция“.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на М. С. Д. с ЕГН [ЕГН] сумата от 409,03 евро разноски по делото за двете инстанции.

Решението е окончателно.

Председател:

Членове:

